



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 466/2017
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Снежана Секулић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 88/16 од 24.08.2016. године, у седници већа одржаној 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 88/16 од 24.08.2016. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужилаца да им тужена накнади трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 221/2012 од 23.10.2015. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу АА на име накнаде нематеријалне штете на име повреде угледа и части исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу ББ на име накнаде нематеријалне штете на име повреде угледа и части исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца АА преко досуђеног износа од 100.000,00 динара до траженог износа од 400.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете на име повреде угледа и части и део тужбеног захтева тужиоца ББ преко досуђеног износа од 50.000,00 динара до траженог износа од 200.000,00 динара на име претрпљене нематеријалне штете на име повреде угледа и части. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да солидарно тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 156.850,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 88/16 од 24.08.2016. године, жалба тужене је усвојена, а жалба тужилаца одбијена, па је пресуда Вишег суда у Новом Саду П 221/2012 од 23.10.2015. године у побијаном усвајајућем делу одлуке о тужбеним захтевима (ст. 1. и 2. изреке) и делу одлуке о трошковима

поступка (став 4. изреке) преиначена, тако што су одбијени тужбени захтеви да се обавезе тужена да исплати накнаду нематеријалне штете на име повреде угледа и части тужиоцу АА у износу од 100.000,00 динара и тужиоцу ББ у износу од 50.000,00 динара, све то са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате, као и захтев тужилаца да им тужена солидарно накнади трошкове парничног поступка у износ од 156.850,00 динара, а тужиоци су обавезани да туженој накнаде трошкове првостепеног поступка, и то тужилац АА у износу од 98.933,00 динара, а тужилац ББ у износу од 49.467,00 динара. Првостепена пресуда је потврђена у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о тужбеним захтевима тужилаца (став 3. изреке). Ставом другим изреке другостепене пресуде, тужиоци су обавезани да туженој накнаде трошкове жалбеног поступка, и то тужилац АА у износу од 12.000,00 динара, а тужилац ББ у износу од 6.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14-у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није основана.

Предмет овог спора је накнада нематеријалне штете за душевне болове због повреде части и угледа, коју су тужиоци претрпели због објављивања одређених информација о њима изнетих у два текста која је написала тужена, објављена у новинама ... из ..., које су у то време биле једине локалне новине које су излазиле у ..., тако да их је читао велики број грађана. Први текст објављен је ...05.2012. године на страни 10 под насловом ... а други текст је објављен ...06.2012. године на стр. 8 и 9 под називом Првобитно је истом тужбом тужена и ГГ, главни и одговорни уредник новина ... из ..., али је у односу на њу тужба повучена, што је утврђено решењем на рочишту од 03.12.2013. године.

У парничном поступку је утврђено да је тужена у периоду од 1973. до 2014. године била запослена у ... у ... као професор руског језика, а од 2007. године сарађивала је са локалним новинама ... из ... на тај начин што је повремено писала текстове које је достављала новинама. За објављене текстове тужена није добијала новчану накнаду. У време објављивања предметних чланака тужиоци су такође били запослени у ... у Тужилац АА је био професор географије, а 2002. и 2006. године биран је за директора Тужилац ББ је од 2004. године био запослен у ... у ... као професор немачког језика и књижевности.

У првостепеној пресуди је дословно утврђена садржина оба спорна чланка чији је аутор тужена и описане су фотографије које су објављене поред другог текста. Повод за писање првог чланка је чињеница да је ... из ... водило директора ... АА на недељу дана у Русију сматрајући да је најзаслужнији за развој наставе руског језика у ..., као и за ширење руске културе и руске цивилизације у општини Тужена је то критиковала наводећи у тексту који је објављен ...05.2012. године више чињеница и поступака тужиоца АА којима је као директор ... утицао да се

смањи настава руског језика, онемогуће неке ваннаставне активности везане за руски језик и осујети усавршавање тужене у Москви, и поред успеха који су ђаци показали на такмичењима из руског језика. Други чланак који је објављен на две новинске стране са фотографијама, у суштини, представља наставак првог чланка, што проистиче из њихове садржине и њихових наслова. У другом тексту тужена, поред осталог, пише: „Могла сам закључити да је основна мета – циљ свих делатности АА и његових сарадника на послу био прогон руског језика из ... и професора ВВ која тај језик предаје“. У прилог ове своје тврдње тужена наводи: да „на ДВД нема најлепшег дела матурске вечери, када су сви стојећи отпевали „Каћушу“ и друге руске песме“; да у годишњи план рада школе није уношен предлог из плана рада тужене да са ђацима одржи „Руско вече“; да је у монографији издатој поводом два века ... са списка актуелних професора и списка професора страних језика уклоњено име и презиме тужене као професора руског језика; да се на 195. страни монографије налази фотографија актива професора страних језика, али да тужена није позвана на фотографисање; да у монографији није забележен ниједан успех тужене као професора и да су избачена имена ученика који су учили руски језик и који су својим вредним радом подизали углед школе и града у коме је ова школа. Тужена након тога закључује: „Забрањено је волети Русију. Треба је заборавити, треба избацити из наставе све што личи на Русију! Све то мене је одредило као непожељну особу у школи у ..., а о евентуалном разредном старешини да и не говорим... Због мог начина рада са ђацима, због развијања љубави према словенском национу, према ћирилици, према матици словенских народа – Русији, мени није дозвољено да будем разредни старешина да не бих „негативно“ деловала на ученике!“.

У вези тужиоца ББ, тужена је у другом чланку, између осталог, написала: „У кабинету број у ..., где професор ББ држи часове нашој деци „неопходног немачког језика“, обрели су се постери за наш народ и нашу државу потпуно неприхватљивог садржаја – најблаже речено. На зидовима васпитно – образовне установе грађанског типа се велича оружје фашистичке Немачке и велика фотографија тог оружја са све кукастим крстовима је скоро две године била пред очима ученика. На пану величине метар са два метра (!) је приказан развој немачке тенковске индустрије... Исти кабинет је такође „красио“ и пано са фотографијама и причама, мало је рећи контраверзне групе „Рамштајн“, а чији је знак стилизовани кукасти крст, а само име је назив чувене Хитлерове аеро базе. Сасвим је познато да је ова група склона промовисању фашистичких идеја. Ни то није крај. На чеоном зиду у који гледају сви ученици изнад табле, уместо Светог Саве, се буквално шепурио велики (130x130 цм) постер Хабзбуршке династије са ликовима исте и објашњењима на немачком језику?! Какве везе има ова династија са предметом немачки језик – као други страни језик?... Деца у Крагујевцу, деца на Козари, сви они који су се борили против фашиста нису могли да надену шапке невидимке и да се шетају по белом свету безбрижно о туђем трошку. Реални људи су убијани од стране реалног непријатеља! Оне страшне раке у Крагујевцу и широм несрећних српских земаља, за које данас наша деца не знају да постоје, утабавали су управо тенкови са оваквим ознакама, козарачку децу су ти исти тенкови газили као мраве, ти тенкови су само у Белорусији сравнили са земљом на стотине насеља заједно са становницима. Да ли је могуће да се у ... у ...величају ти исти тенкови! Могуће је! Директор школе на ово није реаговао негативно. Садржај паноа му је дефинитивно био познат, јер је често у тој учионици бивао,

пошто се ту одржавају и седнице Одељенског већа, а понекад одржи и заједнички ручак. Очигледно му садржај паноа није сметао...Ако сада уђете у кабинет ... нећете наћи паное. У страшној паници почетком септембра 2011. године, на малом одмору након другог часа пре подне, а на вест да ће школу посетити новинар који је чуо од Ђака за кукасте крстове на паноима и Хабзбуршку монархију изнад табле – панои су склоњени. Директор школе који је потезао дисциплинске поступке, за чисте глупости и ситнице, је у овом случају учествовао у уклањању паноа и скривању трагова ових недела и срамоте не само за школу него и за Кажу да иза професора немачког језика и директора, који их протежирају, стоје моћне немачке фондације са којима је наше Министарство просвете склопило чврсте уговоре – само не верујем, нити ме ико може убедити да је министар просвете Ж.О, пристао на овакво што. Нити он као човек нити странка која припада и чији је потпредседник засигурно неће дозволити да се било ко у школама Србије, и не само у школама, да прекраја националну историју, да се неометано изругује над жртвама Другог светског рата, да негативно утиче на омладину, да узнемирава малолетна лица, да вређа осећања ученика и професора, чији су преци били на победничкој страни у Другом светском рату и много тога још...“*Damnatio memoriae?*“ – No pasaran!!! Ни шагу назад!!! Неће проћи!!!“.

На првој страни чланка објављеног ...06.2012. године се, поред фотографије тужене, налазе још три фотографије, и то: фотографија убијене деце са Козаре испод које је написан текст „Убијена деца са Козаре (за четири године, од априла 1941. до априла 1945, у немачкој творевини НДХ убијено је и на друге начине уморено више од 40 000 деце од колевке до 14 година. Свако четврто је било са Козаре)“; фотографија жртва Новосадске рације испод које је написано „Жртве Новосадске рације 1942. године – Ко ово сме да заборави?“; фотографија на којој је приказан тужилац АА, а изнад њега пано на коме се виде тенкови из учиниоце немачког језика и испод које је написано „Директор ... у ... АА спокојно обедује под кукастим крстовима“. На другој страни се налази још шест фотографија, и то: у горњем реду у левом углу фотографија тенка испод које је написано „Најјачи тенк“ (осим руског Т – 34)“; поред ове је фотографија стрељања у Крагујевцу испод које је написано „Крагујевац 21. октобра 1941. – немачки официр показује кога треба доубити“; поред ове је фотографија паноа о Хабзбуршкој монархији испод које је написано „Огледно наставно средство за савремену децу у Србији“; испод слике тенка је фотографија на којој је приказан у доњем делу тужилац АА како једе, а у горњем делу пано на коме се виде тенкови који је стајао у учионици немачког језика, а испод ње је написано „Von appetit директоре“; поред ове је фотографија Новосадске рације испод које је написано „Новосадска рација – мађарски војници Миклоша Хортија убили су преко 3.500 људи“; поред ње је фотографија на којој се види више младића испод које је написано „Мађарски националисти на концерту у Војводини“. Тужена је уреднику новина дала само фотографије на којима се налазе панои који су стајали у учионици немачког језика у ... у ... и на којима се налази директор школе АА.

Након анализе спорних текстова и других изведених доказа, првостепени суд је закључио да тужена није доказала истинитост појединих спорних навода, као и да су објављивањем одређених нетачних и увредљивих навода и квалификација о тужиоцима у спорним текстовима повређени част и углед тужилаца, због чега они трпе душевне болове, те да за накнаду те штете тужена

одговара на основу члана 154. став 1. и чл. 155. и 200. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтеве тужилаца до висине коју је одмерио као правичну накнаду тужиоцима за нематеријалну штету у виду претрпљених душевних болова због повреде части и угледа.

Другостепени суд је у побијаној пресуди навео да је прихватљива оцена првостепеног суда да спорни текстови повређују част и углед тужилаца у одређеној мери, и то у зависности од тога колики број људи и у ком степену се сагласио са тумачењем тужене о неприхватљивости поступања тужилаца изнетог у текстовима, те је нашао да је утолико правилан закључак првостепеног суда о постојању спорне штете тужилаца, као и да тужена као грађанин за ту штету одговара на основу општих одредаба о одговорности за штету из чл. 154. и 155. у вези са чланом 200. Закона о облигационим односима. Међутим, другостепени суд сматра да је наведене одредбе првостепени суд погрешно применио, јер је пропустио да уочи да, сагласно одредби члана 158. Закона о облигационим односима, за обавезу тужене да накнади спорну штету није довољно само постојање штете, већ је потребно постојање узрочне везе између штете и противправне радње тужене и да одговорност тужене за насталу штету у оваквом случају може постојати по основу кривице, дакле намере или непажње према наступању штетне последице.

По налажењу другостепеног суда, нема сумње да је писањем спорних текстова тужена користила своје конвенцијско и уставно право на слободу изражавања о питањима од јавног интереса, ради обавештавања јавности и подстицања јавне расправе о тим питањима која су у вези са радом тужилаца, а не са њиховим приватним животом. Тужиоци су били дужни да трпе оштрију критику, па и мишљење о њиховом раду које узнемирава, вређа или шокира, те стога право на слободно изражавање тужене у наведеној ситуацији претеже над правом тужилаца на заштиту њихове части и угледа од таквог мишљења и критике, и тиме право тужене на слободу изражавања искључује њену обавезу да тужиоцима накнади штету, односно искључује право тужилаца да од тужене захтевају накнаду штете због повреде части и угледа коју су претрпели због објављивања спорних текстова. Другостепени суд истиче да из садржине оба текста произлази закључак да тужена активности тужилаца које описује у текстовима оцењује као негативне зато што тумачи да су усмерени на „*damnatio memoriae*“, што је иначе латински израз који према литератури значи уништавање памћења, брисање сећања, затирање сваког трага сећања у друштву, на некога ко је умро или на нешто што се сматра завршеним, а на кога или на шта се сећање сматра или проглашава друштвено штетним и непожељним, а због нечије потребе за селекцијом у погледу онога што треба памтити, а шта треба заборавити, у циљу манипулације људима путем манипулације сећањем. У овом случају тужена сматра да се ради о затирању сећања на улогу фашистичке Немачке у Другом светском рату, и супротну антифашистичку улогу Русије и Србије, које су у заједничкој борби против фашизма победиле и на минимизирање размера фашистичких злочина, што је, по мишљењу тужене, негативно за друштво и државу. Другостепени суд је закључио да чињенице о поступцима тужилаца које се наводе у текстовима, у битном, нису демантоване другим утврђеним чињеницама, па према томе нису очигледно неистините. Одређена разлика између навода о чињеницама изнетим у текстовима и утврђених чињеница, као на пример

да је спорни пано са приказаним тенковима у учиниоци за немачки језик стајао две године, а не од априла до септембра 2011. године како је суд утврдио, може да представља одређено претеривање које је очигледно у функцији обраћања и ефикаснијег усмеравања пажње јавности на то да је ученицима у школи у релативно дужем периоду презентирани пано са садржином која је, по мишљењу тужене, неприхватљива и штетна за формирање вредносних и моралних судова ученика о учесницима у Другом светском рату и карактеру њиховог деловања у њему, што је везано за питање од јавног значаја које је обухваћено правом тужене на слободу изражавања. Коришћење стилских фигура и јачег језика у текстовима је очигледно битно за подстицање размишљања читалаца о значају овог питања и у том контексту о карактеру описаног понашања тужилаца запослених у У побијаној другостепеној пресуди се такође указује да, према наводима тужилаца у тужби и током поступка, од битног значаја за повреду њихове части и угледа није изношење чињеница о њиховом понашању у спорним текстовима, већ увредљивих и негативних личних убеђења и ставова и неистинитих квалификација тужене о њиховом понашању који се саопштавају у текстовима, што, међутим, не представља чињенице чија веродостојност се може доказивати, него вредносне судове тужене чија веродостојност се не може доказивати. Стога ни суд не може да просуђује о томе да ли су квалификације истините или неистините, ни да ли су лична убеђења тужене исправна и правилна, или нису, а све то из разлога што, према члану 10. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, свако има право да формира своје мишљење и вредносни суд о значају чињеница које су му саопштене, ако се те чињенице тичу питања од јавног интереса, и да га саопшти јавности. Најзад, другостепени суд закључује да циљ текстова и намера тужене нису били неосновани напад на част и углед тужилаца, него скретање пажње јавности на питања од јавног интереса, о којима је тужена изнела своје мишљење и политички став, нашта има право у оквиру права на слободу изражавања.

Врховни касациони суд у потпуности прихвата разлоге наведене у побијаној пресуди због којих је другостепени суд преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неосноване захтеве тужилаца за накнаду штете због повреде части и угледа, па налази да се неосновано ревизијом тужилаца указује на то да је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права.

Слобода изражавања зајемчена чланом 46. став 1. Устава Републике Србије и чланом 10. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) у демократском друштву представља право да се неометано од било кога изражавају мишљења, информације и идеје, без обзира на садржину и њихово дејство (независно од тога да ли информација представља чињенични, вредносни или мешовити суд, да ли је информација политичка, образовна, информативна, има ли научну, уметничку или неку другу вредност), а да при томе слобода изражавања може обухватити и одређени степен претеривања или чак провоцирања. Према пракси Европског суда за људска права (у даљем тексту: ЕСЉП), слобода изражавања, која је заштићена чланом 10. Европске конвенције, примењује се не само на информације или идеје које се повољно прихватају или се сматрају неувредљивим или индиферентним, већ и на оне информације које повређују, шокирају или узнемиравају. Такви су захтеви плурализма, толеранције и отворености ума, без

којих нема „демократског друштва“ (видети, поред осталих, пресуде ЕСЈП у предметима *Handyside protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, представка број 5493/72, од 07. децембра 1976. године, став 49. и *Nilsen and Johnsen protiv Norveške*, представка број 23118/93, од 25. новембра 1999. године, став 43.). Слобода изражавања није апсолутна и подразумева одређени степен одговорности и дужности. Реч је о релативној слободи јер може бити ограничена легитимним циљем у који спада и заштита права и угледа других лица. За однос слободе изражавања, са једне стране, и поштовања части и угледа других лица, са друге стране, од значаја је да ли се садржина спорних текстова објављених у новинама односила на догађаје (и личности) за које је постојао интерес да о њима буде обавештена јавност. Према пракси ЕСЈП, „потребно је направити пажљиву разлику између чињеница и вредносних судова, јер се постојање чињеница може доказати, док истинитост вредносних судова није доказива“ (пресуда ЕСЈП *Lingens protiv Austrije*, представка 9815/82, од 08 јула 1986. године, став 46.), при чему је од значаја и то да ли се извештава о приватним аспектима нечијег живота или је акценат на питањима од општег, јавног интереса (пресуда ЕСЈП *Dalban protiv Rumunije*, представка број 28.114/95, од 28. септембра 1999. године, став 50.). Слобода изражавања мишљења подразумева и слободу избора начина на који ће се саопштити мишљење. То подразумева понекад и коришћење јаким и оштрих израза и фраза, као и коришћење стилских фигура, да би се појачао утисак неког текста и скренула пажња на догађаје и околности од јавног интереса.

По налажењу Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда из побијане пресуде да је ... у ... у којој су радиле парничне странке јавна установа, чији рад се финансира из државног буџета и чија је основна делатност образовање и васпитање младих, па је интерес јавности да зна на који начин се одвија образовно – васпитни процес у тој установи. Рад просветних радника у ... не своди се само на предавање наставних садржаја и оцењивање наученог, него подразумева и рад на оспособљавању ученика за самостално размишљање, истраживање и решавање будућих радних задатака, као и васпитни рад који треба да помаже формирању личности младих људи са особинама које се у друштву сматрају прихватљивим и пожељним јер омогућавају уклапање у друштво и даљи живот на начин достојан човека, на добробит себи, свом окружењу и целом друштву, што подразумева усвајање одређених моралних и друштвених вредности. Те вредности и особине личности младих људи формирају се под разним утицајима, међу које свакако спада и утицај професора у школи које ученици похађају, који може да се врши на различите начине. Врховни касациони суд оцењује да се тужена у спорним чланцима управо бавила питањем начина на који су тужиоци, по њеном мишљењу, утицали или могли утицати на образовно-васпитни процес у ...у ..., а који она сматра неприхватљивим, па је о томе обавестила јавност. Имајући у виду да је циљ писања чланака био скретање пажње јавности на питања од јавног значаја, а не намера да се тужиоцима причини штета повредом њихове части и угледа, обавезивање тужене на накнаду штете тужиоцима представљало би ограничење слободе изражавања које није неопходно у демократском друштву.

У вези са претходно изнетим оценама, Врховни касациони суд указује на ставове ЕСЈП изнете у предмету *Thorgeirson (Thorgeirson protiv Islanda)*, број представке 13778/88, Серија А бр. 239) у коме је подносилац представке оспорио

пресуду о новчаном кажњавању због клевете припадника полиције. Подносилац представке је у дневном листу објавио два чланка у којима је описао бруталност полиције. У првом чланку, који је био у облику писма, обратио се министру правде позивајући га да образује комисију да би спровела истрагу о гласинама, које постепено постају јавно мњење, како у полицији Рејкјавика има све више и више бруталности и да се то заташкава на неприродан начин. Након телевизијске емисије у којој је полиција негирала оптужбе за бруталност, подносилац представке објавио је други чланак, наводећи да је „понашање полиције тако типично за оно што постаје јавна слика наше полиције која брани сама себе: силеџиство, фалсификовање чињеница, незаконите акције, сујеверје, пренагљеност и нестручност“. ЕСЈП је запазио да у његовој судској пракси нема основа да се направи разлика између политичке расправе и расправе о другим стварима од јавног интереса. У погледу садржине написаних текстова, ЕСЈП је констатовоао да су оба чланка формулисана уз употребу нарочито јаким израза. Међутим, имајући у виду циљ који је требало постићи, констатовано је да се језик који је употребљен не може сматрати претераним. ЕСЈП је закључио да пресуда која је изречена подносиоцу представке није била „неопходна у демократском друштву“, јер може да обесхрабри отворену расправу о стварима од јавног интереса.

Врховни касациони суд сматра да ревидент неосновано указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у другостепеној пресуди, као ревизијски разлог из члана 407. став 2. ЗПП. Наиме, другостепена пресуда је у потпуности заснована на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку које ревиденти не оспоравају, али је другостепени суд имао овлашћење да на основу члана 394. тач. 3. и 4. ЗПП преиначи првостепену пресуду јер је правилно оценио да је првостепени суд из чињеница које је утврдио извео неправилан закључак о постојању других чињеница на којима је заснована првостепена пресуда, те да је првостепени суд погрешно применио материјално право.

Имајући у виду све изнето, правилно је одлучио другостепени суд када је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбене захтеве тужилаца да се обавезе тужена да им исплати накнаду нематеријалне штете на име повреде угледа и части. Стога је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

С обзиром на то да је ревизија тужилаца одбијена као неоснована, Врховни касациони суд је, сагласно члану 165. ЗПП, одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић